

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utera, 18. szám alá
küldendő.

Pest, május 19.
1867.
7. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztetelpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Kik hát a reactionáriusok ?

Boldog Isten! hová jutánk ?
Ezután hát az a magyar!
Ki törvényt és jogot akar, —
S a ki nem hajt térdet, fejet . .
A hazug álprofétáknak.
Igaz hazafi nem lehet ?

Nézzétek a lelkes Bihar!
Azt akarja, hogy e haza —
Ne legyen gyáva és laza —
Ezredéves alkotmányát
Ne tapodják, ne nyirbálják —
S van a földnek oly bolondja, —
Ki, bujtogatónak mondja.

Mivel a lelkes Komárom
Tiszta jellemű népének
Ajkaról — nem zeng dicsének,
S elámitva nincs vak hittet —
Bálványt nem imád, nem tisztel . .
Hitvány rágalmazók szája —
Reá most azt kiabálja:
Reactionárius vagy !

S mert a szabadelvű Szatmár!
Nem bókol, nem iluminál . . .
Egy oly törpe hatalomnak —
A minő van most e honnak,
Szurok füsttel nem tömjénez —
Reactio lenne-e ez ?

Nem úgy van bérelt zsoldosok!
Egész más itt a bökkenő —
. . A bölesek száma valymi sok . .
Büzhödt tőlük a levegő.
Ámde a józaneszü nép . .
Nyomukba biz nem igen lép.
Azok reactio hősök.
Kik hazánk önállóságát
Keresztért, czimért és pénzért —
S hiuságból is eladnak.
Pedig a „quid juris“ nyomán
Nem kéne biz ezt eladni,
Hanem ez urak azt tartják:
Hogy most a „quid consilii“
Álböleseség elve folytán
Semminél jobb a — valami.

LUDAS MATYI.

Párt és elvcsata.

Kedves vidéki atyámfia! mielőtt fátyolt dobnánk a multra, engedd meg, hadd vegyek egy kis lélekzetet, mert nem mindennapi dolog az, a mit most fogsz hallani, — efféle história a tizenkilencedik században csak egyszer történhetik Kárpátoktól Adriáig.

Széles magyar hazában nem arattak fényesebb diadalt a provisoristák, smerlingisták, bachisták, mint a mi kedves fővárosunkban.

Még a hottentották között sem valhatott volna nagyobb kudarcot a szabad választási jog, mint a nemzeti lovarda küzdőhomokján, hol két párt harcolt egymással, Szentkirályi és Vidacs pártja, az ugynevezett vaskalaposok és szabadkőművesek serege, előbbieket a kenyérért, utóbbiak az elvért.

Fegyvereik valának a szavazati iverok roppant sokasága, melyek előállításáért a Szentkirályistákat illeti a dicsőség.

Az utókor számára jó lesz feljegyezni a történet lapjára, hogy nem kevesebb mint 15 féle szinti és alakú szavazati iver forgott kézen a választás ideje alatt, — ebből a Szentkirályistáké 12, három pedig a Vidacsistáké vala.

Szinre nézve a szavazati iverok következők voltak: fehér, vörös, királypiros világos és sötét zöld világos és sötét lilla.

A Szentkirályisták szavazati iverok figuráltak mint esabító eszközök és ezégek Szentkirályi és Deák arczképei, a szent korona, magyarorszag czimere, koszoru és utoljára a mi legkomikusabb a szent István király palástja.

Ezek mindegyikén ott állott, hogy a választók a rajta levő névsorral változtatás nélkül szavazzanak, miután minden törlés csak az ellenpártnak nyujt előnyt. Jó éjszakát szabadválasztási jog, szervusz dicső oktroyalás!

A Szentkirályistákat ezért nevezék el találólag egyik nap képviselőknak, másik nap képmutatóknak, harmadik nap pedig köpönyegforgatóknak, a szerint a mint illusztrálták szavazati iverok, hallott aztán az ember efféle mulattságos párbeszédeket, midőn ezen szavazati iveroket kinálták:

Vaskalapos: Kinek kell Szentkirályi?

Szabadkőműves: Kell a fenének.

Szentkirályista: Uraim! ez a legjobb szavazati iver, ezen van Deák Ferencz!

Vidacsista: Saját pofájával dicsekedjék kallja! . . . ne a máséval.

Szentkirályista: Tessék szent István palástja!

Vidacsista: Nem kell, nagyon kopott a sok forgatásba . . . stb.

A Vidacsisták szavazati iverok egyszerű V betű jelölé minden cifra sallang és köpönyeg nélkül.

Persze a szóbeli kapacitálás se maradt el a szavazati iverok ajánlata mellett, — a Szentkirályistákat csak azért ette a méreg, hogy ők nem tréfálhattak, s az ellenpárt jelöltjének sem multjára sem jelenére semmi rosszat nem mondhattak, s csak egymásközt suttogták, „azért nem lehet Vidacs polgármester, mert nem akarja a miniszterium,“ „a császár Szentkirályit kívánja,“ „Vidacs ha megválasztanák tüstént leköszönne, különben forradalom lenne,“ „három év mulva majd megválasztjuk stb.“

Szentkirályinak polgármesterré lett választatása után a Vidacsipártnak természetesen minden további választásnál buknia kellett, anyival is inkább, mivel pártvezérei néhány valódi ügybarát kivételével, — ügyetlen taktika és titkolódzásaik által többet használtak az ellenpártnak, mint saját lobogójuknak, mely aláeskdtek és a melyen ezen jelige tündökölt: „mindent a hazáért.“

Egy hoppon maradt képviselő siralmas éneke.

Fényes uri házban láttam napvilágot,
Édes anyám helyett paraszt dajka ápolt . . .
Csinos szobacziézus tanított meg járni,
Francia mestertől kezdem a szót rágni,
Kis gyerekkoromba fogtak német szóra,
Tudtam klavirozni — mint egy verklis óra.
Iskolát is jártam, ott van befaragva . . .
Becsületes nevem az iskola padba.
Diplomát is nyomtak kesztyűs két markomba,
. . . Még se juthattam a . . . ministeriomba!

Százezer forintnak jártam a végére,
A bor is kelendőbb, ha kint lóg ezégre.
Megis választottak csakugyan követnek.
Azok, kik engemet elvben nem követnek.
Irtam röpiratot, nem egyet — de hármat,
Miniszter tanácsos címre tartva számat —
Szónokoltam tizszer a közügyek mellett,
Deákkal szavaztam a hányszor csak kellett;
Vezérezikket irtam a Pesti Naplóba . . .
. . . Még se juthattam a . . . ministeriomba!!

Nagyokat köszöntem a minisztereknek,
Gondoltam hogy így majd rám is szemet vetnek.
Mi több szabadelvű választóim által
Bizalmat küldtettem nekik egy nyalábbal.
Jobb oldalon ültem . . . balra alig néztem,
Grófokkal, bárókkal kártyáztam, tekéztem;
Egyre dicsérem a kormányt fünek fának,
S uramfia! engem ők nullifikálnak.
Rámfogták, hogy tigris vagyok alattomba . . .
Így nem jutottam a . . . ministeriomba.

Fajankó.

Eredeti levelek.

VIII.

Téns uram!

Tudja e kigyelmed mi jutott eszembe, erre hogy hogy most ennek a mi jó kis magyarországnak anynyifélé meggyült a baja avval a mindenféle ujdonsült meg régi liberális pótentátokkal? akik hol erre, hol amarra szeretnék bolondítani az embert, ha mi meg át nem látnánk a szitán. Hát csak a jutott eszembe téns uram! hogy legjobb lett volna az egész országot valami becsületes zsidónak árendába ki adni jó pénzért, oszt a jövedelmet minden embernek egyiránt ki osztani, mert hát lássa kigyelmed! csak így lehetett volna véget vetni annak a sok feki fináncznak, zsandárnak, adószedőnek, meg mindenféle kártékony féregnek a mit a szegény magyar ember csak a maga kárára tartott mind ez ideig. Nem kék akkor se miniszter, sem semmiféle czifra komédia, a miből szinte nincs semmi hasznunk, mert hát most bizon csak oda jutottunk, hogy egyik szóga parancsol a másiknak, oszt a dolog nehéz vége meg minékünk jutott.

Alkotvány bize téns uram, nem alkotmány, csak olyan mintha az iskolába két précektor tanitana mindenfélére, csak arra nem, a mi kellene. Majd pipálunk már magyar dohánt is, de bezzeg bolond is lesz a ki természti, merthiszen megfizeti a komentzióját érte kezdve a miniszterétől le egész a finánczbakteréig az ilyen historiára mondjuk oszt a paraszt példába, hogy „v a k u l j m a g y a r“!

Hát még osztán téns uram! ha rá halgatna az ember arra a sok tányérnyaló farkacsóváló ujság íróra, a kik a legbecsületesebb embereket is megtámadják, osztán még ökkemek akarnak tanítani arra, hogy mi hát az igazság, mint a hogy most cselekedte az „1848“ ujság Ghicz y téns urammal, bizonynal mondom látszik rajta, a ki azt a bestelenséget elkövette, hogy nem maga szopta az anyját, kegyelembül él a világon, oszt a hulladékon akar meghízni.

Olvastam az ujságból téns uram! hogy a császár fehér paripáját is meg éljenezték már Pesten, héjj teremő Isten! mire nem vetemedett a magyar ember már, osztán meg azt írja az ujság, hogy egyuttal fel is poróálták már az emberek. Ugyan meg követem alásson téns uramat, kancza az a paripa vagy csüdör? Hejj hejj, téns uram! eszembe jut erről a fehér paripáról Sz w a t o p l u k , mikor az országát eladta érte, vajjon a sors nem azt akarja e minékünk vissza fizetni, a mi akkor történt? erre is elmondhatjuk uram téns uram! a hogy a paraszt példába mondjuk hogy „hü bele Baláz s l o v a t á d a z I s t e n .“

Na de most nem mondok már többet, pedig héjj sok van a begyembe még téns uram! Majd a jövő héten mondok el még czifra históriákat, addig búsulok egy nagyot.

Karácán Marozsi
gulyás-bojtár

Iskolai adómák.

Egy forró nyári délután az iskolai felügyelő elment az iskolát meglátogatni. Már az udvarba lépve meglepte azon csendesség, mely előtte szokatlan volt, mivel máskor rendszeren oly fülhasgató zaj hallatszott onnan, hogy még az utcán menők is meggyőződhetnek arról, hogy bent a fiatal muzsák gyűjtögetik fejökbe a tudományt . . . hátukra az ütleget.

Az iskolából sem hallván semmi neszt a felügyelő, nagy csendesen nyitott be, hogy meggyőződjék a mély hallgatás okáról.

Alig hitt szemeinek mit látott. Mind egyik tanonc fejét a padra hajtva aludt és horkolt, maga az öreg mester verte a taktust hatalmas szuszogó hörgésével.

„Ebredj“ kiálta erős hangon a felügyelő s a kiáltásra mint valami villányütésre az egész muzsa sereg feleszmélt és talpon volt.

„Mi ez tanító ur? kérdi a felügyelő a szemeit dörzsölő mestertől. hát így készül a közelgő exámenre . . . a vizsgára mi?”

— „Instállom alásson, most egy kis rövid gondolkozási szünetet tartottunk“ — felele a mester.

„Hány nagy tava van Magyarországnak fiam? kérdé vizitatio alkalmával az esperest egyik gyermektől.“

„Hát három“ szólt bátran a felhívott.

— Mond el a neveit csak édes fiam!

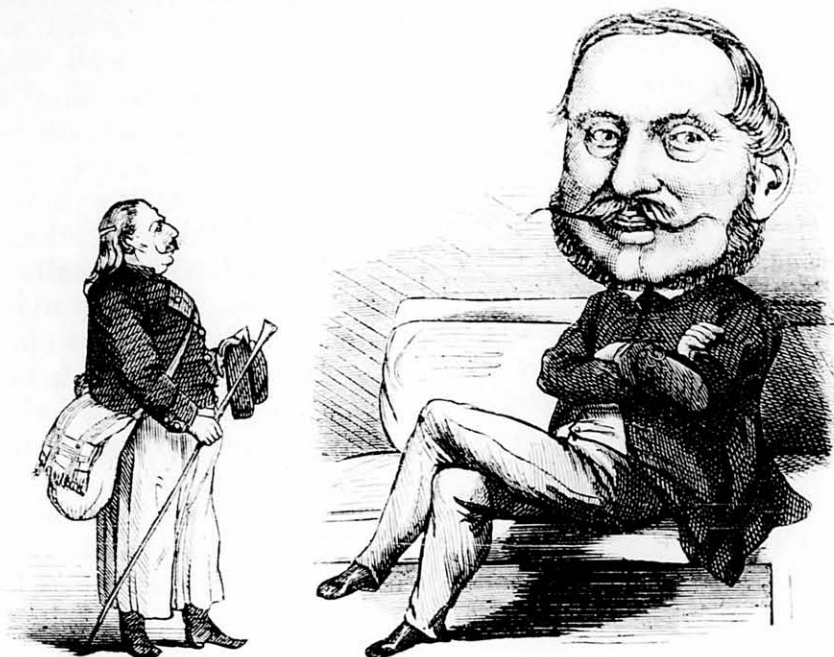
„Első a Balaton-, 2-ik a Fertő- 3-dik pedig az a nagy mocsár az István bátyám kertje megett.“

Kacsaringós elnöki beszéd.

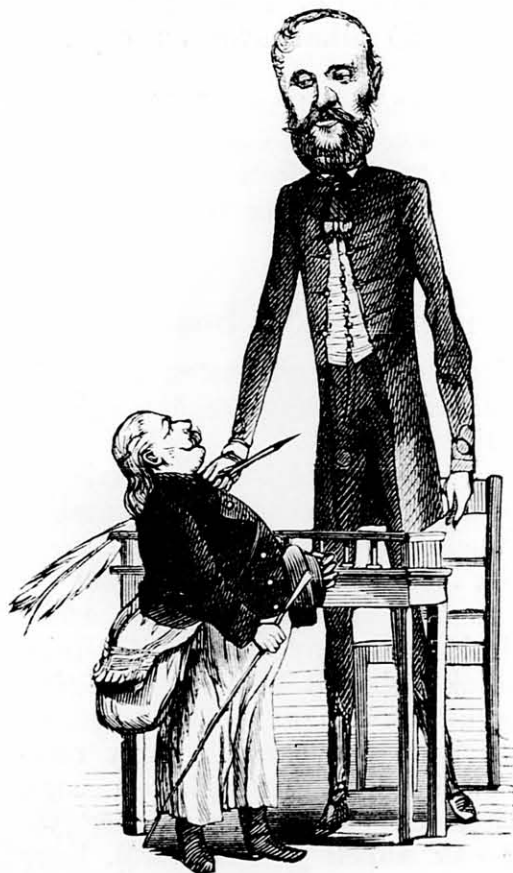
Az a . . . i csizmadia czéhmester bizottmányi elnöknek választatván, következő beszéddel nyitotta meg a tisztujtást:

„Tetszván a meszszelató isteni gondviselés bölcs szemének bepillantni nemzetünk gyászlelte zürzavarának tömkelegébe, meggondolván, hogy hazánk léte örök idők mozgalmán keresztül érvényesítve megmaradjon, eltökélé egy szebb jövő hajnal virulásának fénysugarát kilövelni a fájdalmas hazafiak beborult keblök sziv egére. Azért is öszvegyültünk e nagy épület belső világoosságának enyhadó árnyéka alá, hogy meggondolva és elszilárdítva magunkat a nagy munka végbevitelének elhatározására, meggyőződjünk egymásnak abbéli jó akaratáról, hogy mindnyájan friss egészségben élünk, tehát fogjunk hozzá a választáshoz.“

Látogatás egy pesti politikai lapnál.

Polgár : Kérem egész átossággal a tekintetes urat itten szerkesztődik az a híres esti napló?
Szerkesztő : Nem biz a hallja kend, hanem ott a másik szobában, ha valami baja van, menjen oda.

Polgár : Kérem átossággal nagyságos uramat, itten szerkesztődik az a híres esti napló?

Főmunkatárs : Itt hát, mit akar?

Polgár : Hát nekem bizony kérem átosan egy kis panaszom volna.

Főmunkatárs : Mi lenne aztán az atyámfia?

Polgár : Hát kérem átosan azt irták rólam az esti naplóban, hogy én peesovics embervagyok, arra akarnék valamit felelni.

Főmunkatárs : Ugy menjen atyafi az expeditorhoz majd az beveszi panaszát.

Polgár : Kérem átosan méltóságos nagy uramat, tegye ki a panaszomat az ujságba, hogy én nem vagyok peesovics ember.

Expeditor : Kiteszem atyafi! ha fizet kend öt forintot.

Polgár : De már anyit az egész ujságért sem adok.

Az ajándékhozók.

Mennyire szeretik Ludas Matyit a vidéken, tanusítja jelen képünk. Az a tisztas öreg ki egy sajttal kedveskedik, Boros Mihály polgártárs Öcsödről. A második fiatalabb polgár gróf Sándor számadó juhásza. Az a tüzes szemű fehéreseléd pedig egy nyalka kun menyecske.

Tigriskörmök.

A „Pesti Napló“, „Magyarország“ és az „1848“ lapok félre verik a harangot a bihari, komáromi és szatmári határozatokra. Tűz van biz azokban kedves fél és firtli hivatalos szent háromság! ég a hazaszeretet szent tüze, mit oly silány vízi puskákkal, minővel azt feeskendezik, bajosan sikerülend kioltani.

A magyarországból elrepült kétféjű sasokat mind öszvegyűjtötték Bécsben. Ki tudja, nem lesz e még szükség reájok a koronázás után?

Sztratimirovics képviselő legközelebb a végeit interpellálta a magyar belügyminisztert, hogy miért nevezte a szerbeket ráczoknak?

Nohát hadd legyen e budai ráczvárosrészt szerb város, a ráczfürdő, szerbfürdő, a rácz ürmös szerb ürmös, Ráczalmás, Szerbalmás — csak ne kötedjek Sztratimirovics ur.

A magyar királyi testőrsereg csakugyan vissza lesz állítva, — hanem korántsem oly tüzről pattant nemes vérű magyar daliákból fog állni — mint régente, hanem kiszolgált és nyugalmazott német katona tisztekből. Így hát nem igazi gárdisták lesznek azok, hanem csak podágristák.

Több lap írta, hogy gróf Széchenyi Ödön „Halleány“ gőzöse, melyen a nemes gróf a párisi világkiállításra hajózott, utjában fennakadt. Azoknak megnyugtatóására, kik e felett kétségbe vannak esve — ezennel tudatjuk, hogy a gőzös most már akadály nélkül halad előre, mivel . . . lovakkal vontatják.

Valami Brokes nevű fináncz, ki erőszakoskodáért a hétszemélyes tábla által 8 napi börtönre ítéltetett, — a finánczminiszter által 200 frttal jutalmaztatott meg. Érdeme talán abból állott, hogy a büntetés elől ügyesen megszökött Prágába? Mondja aztán valaki, hogy a pénzügyminiszter urnak nincs kidobni való pénze.

Az „1848“? közelebbi számában Pulszky Ágost e czim alatt: — „Ghiczy Kálmán atyáskodása“ — éretlen fantáziával merészen nekivágott hazánk legérettebb politikusa Komárom városa képviselőjének.

Serdülő fiatal politikuskunk világ elé bocsátott logikája azonban első cikkcskéje kezdeténél mindjárt elbotlott, így kezdvén azt: „a tyuk is védelmére kél csirkének“ — holott ezuttal a csirke kelt védelmére a tyuknak, — lévén Agost Ferencznek a fija.

Magyar kézműveseink és iparosaink panaszkodnak, hogy a koronázási nagy előkészületek és a gödöllői kastély kitarozása körüli nagyobb munkálatokat többnyire bécsiek végzik, s az ezreket azok rakják zsebre.

Szja . . . atyámfiak! nem oly galántok azok a bécsi sógorok, mint Pórfi pesti kalapos, ki a koronát tiszta hazahíságból minden díj nélkül bélelte ki.

A vasárnapi lóversenyen egyik udvari diszkocsinak gyeplős lova a bámuló sokaság szeme láttára és nagy multságára egy kis csint követett el, ugyanis az ostorhegyesnek fülére kötött sárga fekete rózsáját leharapta; ezen vakmerőséget következőkép beszélé el aztán a liberias kocsis a másiknak:

„Hanzl! aber hast to was g'sehen, peist mer das Luder, was mir no nie g'sehehen is, die schwarzgelben roseteln und meine schwarzgelben Bandln ab, a das is no nit dagewesen.“

„Jancsi! node láttál már olyat, leharapja ez a szájha — a mi nálam még soha se történt — a sárga fekete rózsákat, és a sárga fekete pántlikámat, az még nem történt soha

A bizalmi szavazatok és üdvözlő feliratok ragályos nyavalyává fajulnak már hazánkban. Ime a tolnamegyei bizottmány, miután iluminált a magyar miniszteriumnak, bizalmat szavazott Deáknak, most már a volt provisorium madadurjainak Sennyeynek és Majláthnak szavaz bizalmat és küld üdvözlő iratot. Ezután következők — reményljük — Smerling — Bach — Görgei és Paskevic!

Azt beszélé a rossz világ, hogy Rottenbiller igen megbánta, hogy a polgármesterségről leköszönt, mivel ezt azon reményben tette, hogy hivatalársainak a választáskor okvetlen kiteszik a szűrít; azonban igen csalatkozott, mert a tisztujítás szerencsésen úgy ütött ki, hogy csak a polgármester változott, a provisorius hivatalnokok pedig mindannyian megmaradtak alkotmányos tisztviselőknél. Így lett a tisztujításból Pesten tisztavítás.

Sokan szeretnék tudni, hogy mibe került a polgármester megválasztatása Pesten?

Került édes atyámfia! 200 rizma papirosba, másfél mázsa plajbászba, egy tucsat gorombaságba, két pofonesapásba, ezenkívül megsinkovicsoztak három választó polgárt úgy, hogy egyet lepedőbe kellett hazavinni, kettő pedig félszemére most is vak; eltaposott a drabant lova egy szabó és két eszmadiai nast, puskatúsát kapott néhány vivatózó, de nem választó polgártárs, — végre ráadásul ellopták az elnök zsebkendőjét, mely veszteségét azzal kárpótolják most a józsefvárosi polgárok, hogy Ráth urat megválasztják képviselőjüknél.

Köztudomásu dolog, hogy a eszmadiaák mindig a liberális párthoz tartoznak, megmutatták ezt a jelenlegi választásoknál is — midőn az egész Pesten csak három eszmadia találkozott, kik a Szentkirályi párton voltak s azok közül is kettőnek ninesen ki eléggé az esze.

„Komisz világ . . .“ „dicső világ.“

Kereskedő s pedig vasárussá lettem,
Hetven éves czég a czimerem.
Kundsafim száma szép, boltom mindég teli,
Hitelem nagy, nagy a becsültem.
Smégis? . . .

Vagy én zárom be boltomat,
Vagy más — uri personámat . . .

Komisz világ!

Vettem sertéseket. Oleső volt az árak.
Hizlaltam nyereség fejében:
Kukoricza, árpa, járta egymást váltva,
S paripa — esikő hus bővében.
S mégis? . . .

Hü ápolásom daczára,
Elhullott e sok szép pára.

Komisz világ!

Biró lettem, bíró! anno hatvanegyben,
Szolgáltam igazságot, törvényt:
Itélő pálezám és büntető mérlegem,
Nem ismert zsidót, nem keresztényt.
S mégis? . . .

Mai napig szemrehányják
A kocsikenőcsöt és gyertyát.
Komisz világ!

Most babérjaimon nyugszom, burger vagyok.
Fumigálom a világot . . .
Pénzem . . . illetőleg feleségem pénze —
Eltart még néhány hónapot.
S mégis? . . .

Ah! pipázzunk, gond nem élet,
Testvérim s apósom élnek!

Dicső világ!

1. f.

A p . . . i izraelita mintafőtanodában a tanítók nagyobb része még Bach idejében ide telepített csehekből áll, — kik most kénytelenek magyar nyelven tanítani. Egyiknek magyarázat közben, nem jutván eszébe a „róka“ szó felhívá egyik tanítványát e nemes szavakkal: „wie heisst der schlaue Fuchs?“

A fiu kissé gondolkozik s azután így felel: „a csalfa cseh“ és a tanító ebben megnyugodott.

Csirke Feri, Obersteuer-Inspector, Krepier Mihály sógorához Csasz- lauba.

Kettes Svágerkám!

Halotta valaha oljan fene tolog? hoty az emper mektanulja minten mi sziksig ety matyar beamternak, mekszokja az inkomót matyar nadrág físelni, 61-től bele bujta magad, felesged, meg a kis Hermanka matyar tivatba, bele szokta minten barbár szokásba, elfelejtettünk civilizáción, mektanultuk aza kruzifix ungarische Sprache, matyar nyelved, megettünk a nyers szalona, meg a gefühltesz kaposzta, megszoktuk a matyar kinyeren inget lehuznyi, mintenféle titulusod seppre raktunk, ety szóval a martirum minten szenvedésit kiállottung, és most mintha égből estél volna le, komt der matyar fejelés miniszterium, s azzal köszönti be: „Marsch von Paradaisz!“ (czoki a paradicsomból.)

Hát ez a hála a keszenet, hoty mi: kik 17 év óta rechtmessig, laut paragráf nyirtunk matyár birkánkot, duplán sreiboltunk be a steuerbuchba a portziont, kik majd megpomlottunk, mienk Bach sistem, mieink provisoriumért, most a matyar karmány, elhatja benünket tobni mint a kipréselt citront, a muslikos dízsaiba.

Na! — gondoltam, — elmetyek finánczminiszter urhoz, elviszek neki enyim sok belóbung-dekrét, tele plauscholok neki fejit, hoty nekem menji irdem meg van, menji martiromságod kiszenvette már, hatja meg engemet, enyim hivatalod a steuer amtba.

Tudolsz ketves Sváger! mint mondta a herr finánczminiszter? hoty más pecsilletes emper is találkozta már ezentul matyar királi atószető-komiszérnak, mikor már a finánczok is matyár ruhát fogják viselni, hanem csak meghatja engemet még is ha ezentul matyarul fogom irni kanczelláriába; gondoltam, majd megjiesztek tige-det matyar miniszter, azt mondtam neki: ha nem hatja in amtba, felmegyem nach Wien.. és megpanaszolja itt az österreichische landeszfinánczpresidentnél, tutja herr Sváger mit váloszolta nékem? — — tehogy tutja — epatta! — — tugja be filed, — uty halgatod, tehát azt váloszolta: „ha felmegyem, egyuttal ott is maradhatom in Wien,“ alle himlische fattermörder! mit csinálom most? uty kikoptad magát, mint esicsóka a hóból.

Haragomba haza rennoltam, vettem enyim paraplit, kiszurtam vele felesigem szopápa két ablakod, (azt gondoltam, hoty minisztereket szarom) — azután levetem falról Bach és Smerling kipeket, és a sacrament nóta mellett tánczoltam rajta matyar esárdás, ekkor bejette felesigem is azt kérdezte: „bist du narisch Franz?“ megpolontultad magadat?

Hoty ne lenném narisch! Amt ist hin, — geld ist hin, — menseh ist hin, — alles ist hin!!! hanem tudott herr Svager, okos embernek, okos a felesige, — megdicsérnyi enyim Thekla, hoty natyon okos ety frau, — nem ipen azért hoty nimet asszon, — nem ipen azért, hoty tied testvir van, — hanem azirt okos asszon, hoty Obersteuer-Inspectorné, tehát ti atta nikem az a tanács: „vedjél toll kezedpe sreibolja a sógornak Csaszlauba, csinálja neked meg oberkellnersig — „veres disznópa,“ ajánlja tige-det, hoty jól tudolsz számolni, hoty magadat is milyen szipen ktszámoltad, miután tizenlit ivig Obersteuer-Inspector voltál a rebellerek közte, és in látolsz teljesíttem övé tanácsot.

„Hhja! lieber Svágerkám! végre is elmondhatunk: „sie fata tulere“ a mi anyit tesz matyarul: „igy szakadt el a hozentráger,“ ott van a kaiserliche és a matyar királyi Obersteuer-Inspectorság, — most már ne is szolj semmi, én metyek zu Haus, viszek neked enyim felesigemet és a kis Hermanka a te nyakatra, terik ety matyar tyerek, a szószatt is el tudja már singelni... énekelni.

Tehát szerezzé nekem valami anstellung, ketves sváger! ha az oberkelnerség nem kapnáng vissza, — azután írja nékem mentül elibb edj levil, hogy tutja magamat mihez tartanyi.

Franz v. Chirke,
gewesener Obersteuer-Inspector.

Tessék elolvasni.

Van szerencsém tudatni ugy a helybeli mint a vidéki uraságokkal és becsületes cigányatyámfiaival, miszerént téli étésarnokomhoz, — mely eddig oly keskeny volt mint egy köpláda — tisztelt vendégeim kényelmére, egy nyári söresarnokot is ragasztottam épen a retirád közelében; honnan kipárolgó büz azonban ellensúlyozva van a virág és tubarózsa kedves illatja által mely étésarnokomban dusan tenyészik. Étlapom a legválogatottabb, minden estve kapható:

Friss gulás déli maradék husból.
Ötnapos borju-pörkölt szegedi paprikával.
Páczolt rostélyos veres- és foghagymával.
Savanyu paczal citrommal.
Spékelt bibiez pecsenye à la sneff.
Marhavese disznó velővel.

Borom olyan mint a löre, hasesikarást kapri tőle. Tehát a nagyérdemű közönség számos látogatását követeli

karsamadiner
Bak Kos
vendéglös.

Titkos diskurszus.

Iezik szomszéd és Mihály gazda között.

Iezik. Tartsa csak khend Mihály gazda! khüzelebb a fölét, mert én magának most oly titkus ojsághot mondok, mit nem akarok, hogy valaki meghalljun.

Mihály. Hallom Iezik szomszéd, hallom csak mondja azt a nagy ujságot.

Iezik. Pszt... pszt

thodja khend hallgatni.

Mihály. Tudok hát, csak beszéljen már szomszéd mi az a titok?

Iezik. Hát thodja Mihály bátya! különös liszta kering most kézrül kézre a fűvárosban. Azt mondják, hogy a bécsi titkus puliczajámtbul köldte valami becsölethes sreiber, ki kiirta mogának a titkus fhekete künyvbül hatvanhét nem becsöletes magyar hazafihnak a címeres nevét, kik azért hóztak rendesen ezer phüingü forintun kezdve egész itt ezer phüingüig — zógi füttaftausend Gulden — évi fizetést hallja khend, hogy a becsölethes hunfiak elároljanak.

Mihály. Igaz volna ez Iezik szomszéd?

Iezik. Oly igaz hallja khend, mint az, hogy a zsidótemplumnak két turnya van.

Mihály. És olvasta szomszéd azon lisztát? mondja, kik vannak rajta, hadd én is tudjam már, minő nagy hazánkfiak vannak nekünk.

Iezik. Azt nem mondhatum most meg khendnek Mihály gazda — nyulez nap molva ugy is fogja már azt a varjó is kárugni, csak anyit mondok magának, hogy midün az első nevet megpillantottam, töstént pápista lettem és keresztet vetettem magamra azotán szaladtam egy Buehhandlungba... künyv, kereskedésbe thodja khend, és megvettem a Fesetics Leu ü milthuságának illemtonát, hogy megtanoljam mikép khöl elájolni.

Mihály. Szegény magyar hazám! de csak sok gazembernek is adózott a te szegény néped olyanoknak, kik testüket lelküket eladták az ördögnek, és a kik egész kényelemben tékozolták el azon száz ezreket, miket a becsöletes földnépe véres verejtékével fillérenként kuporgatott öszve.

Iezik. Lelkhümre Mihály gazda! igazat mond khend! sok szökölküdü el lehetett volna látni azon száz ötven ezer forintbul, mibe a hatvanhét óri spiczlikerölte, lássa khend, még a számuk is pászul az esztendübe... az is sieben und sechzig. Hanem most kérem mogát Mihály gazda, ki ne fecseggje khend azt a titkut Lodas Matyinak, mert az rük-tütséggel kikörtülné az egész világban, csakhogy

elüfizetüinek khedveskedhessék valami friss ojsággal.

Mihály. Ej, dehogy fecsegem Iezik szomszéd — fogadom tölem ugyan senki meg nem hallja — ha csak a szomszédától nem

Hát ez mi? találd ki.

Három tagu vagyok, két fő név egészem.
Mint hasznos portékát meg becsülnek engem...
Ifja, és öregje, a ki csak rám szorult;
De ki rám nem szorult, s még is hord! bolondult.

Nevem első fele, jajj keresztyén társam,
Ki sem tom mondani, mily nagy urnak lássam...
Ő von a legszentebb!!! széles e világon,
Ha tul tudna tenni... a szent háromságon.

Nevem másik fele léted föbb gyönyöre,
Mitől ha meg fosztatsz, éj borul létedre.
Egészem tanyázik, ama kényes pólezon,
Mely felduzza magát minden esekély okon,
Különösön, hogyha gyengére tapintassz,
S a gyarlónak mást nem, csak igazat mondassz.

Karakán Marózi
gulyás-bejtár.

A 6-ik számban közöltt verstalány **krajczár.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Jaj jaj jaj... sigyenlem
Hogy segsárdi vagyok,
Fogjanak meg kirem —
Mert hazsa saladok.
Mindig liberális
Megye vala Tolna!
Hogy most libériás...
Ki gondolta volna?
Kesenem a tisztelt
Megye bizottmánynak, —
Bizalmat savazsni!!
... Sennyei... Majláthnak
Na hisen Segsárdon...
Engem sose látnak.

Vitéz Mihálynak :

Elvárjuk azt az ígért uj adomát
En meg majd a publikumnak adom át.

Horváth Imre tanulóknak Gyöngyösre : A kortesdal ezuttal elkéssett, eső után pedig nem kell köpönyeg

Kokorugya Jónásnak : Doktor ur! tán bizony elnyelettett valami ezethal által? küldjön egy kis pirulát.

M. M. M. sziget. A szerelmes levelek jók, csak az a hibabogy kissé hosszasaak egyszer egyszeri közlésre apróságotat kérünk más alkalommal.

Borzas Estóknak : „Egy nagy hazafi dala“ megjárná, de telik ontól jobb is, mivel kirukkoljon a világba. Az adomákból néhány beválik, s azokat be is szurjuk.

Teljes számu példányokkal szolgálhat a kiadó-hivatal.

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Panda és társai) 3 korona-utca 18. sz.